

Ulvoisin kuuta mustaa, ulvoisin kuuta, kutsuin kuolemaa
Ei kiiras roihua kuin minä roihuan
Tusina sakaraa on liikaa kaikkeutta kuvastamaan

Kumarsin kultaa, kultaa kumartaen tartuin tuonelaan
Ei valo lankea kuin minä lankean
Siivetkin kutittaa voi hetken, voi, minä en!

Niin tiimalasi kääntyy, kääntyy alaspäin
vanhin voitehista veren kanssa käsikkäin
Hiekka valuu maahan kylmään uinumaan, vaan
ei unet idä ilman unelmien nukkujaa

Kiitin hulluudesta, kiitin julmuudesta jumalaa
Ei meret kuohua kuin minä kuohuan
Aallot voi armoaan pois jakaa, voi, minä en!

Niin tiimalasi kääntyy, kääntyy alaspäin
vanhin voitehista veren kanssa käsikkäin
Hiekka valuu maahan kylmään uinumaan, vaan
ei unet idä, idä ilman, ilman unelmien, unelmien nukkujaa

Niin tiimalasi kääntyy, kääntyy alaspäin
vanhin voitehista veren kanssa käsikkäin
Hiekka valuu maahan kylmään uinumaan, vaan
ei unet idä, idä ilman
ei, ei, ei unet idä, idä ilman unelmien nukkujaa